

То була моя ідея.

— А ходімо в суботу на Різдвяні за-
купи, — запропонувала я своїм найкращим по-
другам Магді та Надін.

— Круто! — зраділа Магда, вона обожнює
ходити по крамницях.

— Ходімо, — трішки здивовано кивнула На-
дін, — тільки я думала, що ти завжди робиш
подарунки на Різдво власноруч...

— Ну, знаєш, я думаю, що вже вийшла з того
віку! — палко заперечила я.

У моїй родині завжди була ця дурнувата
традиція. Я придумувала якусь фішку, а потім
на її основі робила усім подарунки. Був у нас
рік барвистих плетених шаликів, потім, коли
я пішла на гурток гончарства, рік кривих вазо-
чок, а потім ще — рік саморобних гаманців...
Я робила такі подарунки всім — і рідним, і дру-
зям. Вони у мене люди чемні, тож я вірила, що
їм справді подобаються мої самопальні витри-
бенки. Надін я знаю ще з садочка, тоді я зада-
ривувала її сукнями для ляльок та маленькими
мишенятами-талісманами. Коли ми перейшли
до середньої школи, я сплела для неї чорний
зі срібними нитками браслет «Друзі навіки».
І для Магди теж — рожево-білий. Здається, їм
сподобалося, вони навіть трохи ті браслетики

носили. Минулого Різдва я для всієї родини виготовила особливі скриньки, прикрашені кольоровими камінчиками та мушлями. Омлетикову скриньку я обклеїла цукерками, він спробував їх злизати — і поранив язика. Типово. Анна з татом вважають, що він — мало не вундеркінд, а ось я думаю, що у нього полова замість мізків. Над скриньками для Надін та Маґди я працювала довго й натхненно. Зробила для Надін чорну, обклеєну пофарбованими у срібне мушлями. Для Маґди я пофарбувала мушлі золотою фарбою, та вона відкрила скриньку, не розглядаючи, так, ніби очікувала щось у ній знайти. А тоді спитала, чи не могла б я наступного року зробити золоте намисто, щоби сюди покласти. Думаю, вона жартувала. Чи ні? От халепа, почувуюся у такі моменти навіть дурнішою за Омлетика.

— Підемо в «Флаверфілдз», — скомандувала я. — Спершу купимо все для рідних, а потім розділимося і придбаємо щось одна одній.

— А потім підемо до «Фонтана з шипучки» — на молочний коктейль! — з раптовим запалом підхопила Маґда.

«Фонтан із шипучки» щойно відкрився у «Флаверфілдз» на першому поверсі. Він схожий на ті блискучі автомати зі старих американських фільмів — кидаєш монетку — і отримуєш склянку газованої води! Ще й музика грає. Тепер там модно зависати, а ще, ка-

жуть, там легко підчепити хлопця. Якщо й існує щось, що Магда любить більше за шопінг, то це хлопці. І що більше тих хлопців — тим краще.

Надін зиркнула на мене — і награно закотила очі. Вона зараз геть не в настрої спілкуватися з протилежною статтю. Це в неї відтоді, як Надін мала неприємності з тим моторошним Ліамом, що її просто використовував. Тепер вона ще довго не захоче ні з ким ходити... А ось Магда радо тусувалася б щовечора з новим хлопцем. Щодо мене, то я не знаю, чого хочу. Та й варіантів у мене обмаль.

Ну, є один хлопчина на ім'я Ден, ми зустрілися на канікулах. Він мій ніби як *хлопець*. Ми рідко бачимося, бо він живе у Манчестері. І він за мене молодший. Та ще й трохи кумедний. Не хлопець моєї мрії, це вже точно!

Однак я і йому мушу приготувати різдвяний подарунок. Бозна-який.

У мене була ідея купити Магді та Надін трусики від «Knickerbox». Червоні з шовковими квіточками — для Магди і чорні гладенькі — для Надін. Ще можна було б татові подарувати велетенські боксерки, Анні — вишукані бавовняні білі трусики. Для Омлетика підійшли би труси з Міккі Маусом... Була б я такою собі Різдяною трусняковою феєю... Але ж Денові я не можу подарувати *труси*!!! Хоча й знаю,

які б йому пасували — такі ото, знаєте, з кумедним написом...

Вирішила, що в суботу просто роззиратимуся довкола, раптом щось на думку спаде. Прийшла до Надін перед десятою. Її тато у дворі мив машину. Він був з тих чоловіків, які обожнюють своє авто — міг годинами витирати з нього невидиму пиліюку і марнував за цією справою більшість вихідних.

— Здоров, кучерявочко! — привітався він.

Я вичавила з себе чемну посмішку і постукала. Відчинила мама Надін, вбрана у стару кофту, лосини та ще й із ганчіркою в руках — серйозно так налаштована на прибирання.

— Привіт, люба, — невдоволено буркнула вона. — Надін у себе в кімнаті.

— Привіт, Еллі! — гукнула мені Наташа, з'явившись у вітальні з віником. — Я мамі допомагаю!

Вона й досі була у рожевій піжамі й кудлатих капцях.

— Ну хіба ж вона не золотко? — гордо запитала мама.

Я навіть спромоглася на ще одну посмішку.

— Ти така брудна, Еллі! — оголосила Наташа, насуваючись на мене. — Дай-но я з тебе пиліюку обтрушу...

І мала тицьнула мені віником просто в обличчя.

— Ой, як це мило, — зраділа мама.

— Гей, Наташо, боляче! — запротестувала я, насилу утримуючи усмішку на обличчі.

Наташі лише шість рочків, але вона вже значно гірша за мого малого братика Омлетика. Я позадкувала від неї — й побігла сходами до кімнати Надін. Після яскраво-барвистої вітальні її кімната тішила спокійним напівмором. Надін теж тішила око — її довге чорне волосся вільно спадало на плечі, очі вона підвела чорним олівцем, а щоки напудрила до біло-крейдяного кольору. Вбрана вона була у чорний вузький светр, чорні джинси і такі ж чорні берці. Коли я заходила, вона саме одягала чорну куртку.

— Салют! Що це в тебе за червоні плями на обличчі? — привіталася вона.

— Твоя люба сестричка щойно вчинила на мене збройний напад віником, — пояснила я.

— Ой, Господи, вибач, Еллі! Та ти не хвилюйся, вона хоче на Різдво нову Барбі, я пообіцяла їй купити. Як щодо Барбі-вбивці з гострими кинджалами, що висовуватимуться просто з її підборів на тфельках?

— Надді, пригадуєш, як ми гралися з Барбі? Найдужче мені подобалося, коли ми перетворювали їх на відьом.

— Ага, ти ще шила їм чорні мантиї й робила із пластиліну гачкуваті носи. От, чортяка мала! — засміялася Надін.

Ми обидві скрушно зітхнули.

— Я *обожнювала* ліпити з пластиліну, — сказала я. — Мені й досі подобається бавитися з Омлетиковим набором, хоч він і перемішав усі кольори.

— ОК, то я вже знаю, що подарувати тобі на Різдво — власний набір пластиліну! — пирхнула Надін. А ось що подарувати Магді — я й досі не знаю. Вона все натякає про новий лак для нігтів від «Шанель», та закладаюся, він коштує цілий статок!

— Та знаю, я й сама на міліні...

— Добре Магді — мама з татом їй щотижня відвалюють купу грошей. Мій тато мені виділяє рівно стільки ж, як і Наташі. Та насправді Наташі дістається навіть більше, бо їй постійно ще щось купують... Це так тупо — мати малу сестричку.

— Не гірше, ніж меншого брата. Того Магді й щастить — у своїй родині пестунчик *вона*.

У «Флаверфілдз» Магда ніби навмисне вирішила продемонструвати нам свою розбещеність. Вона зустріла нас біля входу до «Флаверфілдз» у новісінькій абсолютно відпадній курточці з червоним хутром!

— Це що, ти вже отримуєш різдвяні подарунки, Магдо? — здивувалась Надін.

— Ясно що ні! То я трохи пожалілася мамі, що моя нова шкірянка, хоча й мегакрута, та геть не гріє. Тож вона побалакала з татом, ми мотнули в магазин — і вуаля! — засміялася

вона, піднімаючи комір і виставляючи ногу, наче справжня модель.

— Виглядає відпадно, Магдо! — гаряче підтвердила я. — А що з твоєю попередньою курткою, вже обридла?

Я вже кілька місяців аж вмираю, так хочу шкірянку, як у Магди. Сто разів удома натякала. Натякала! Та я мало не благала навколішки! І все безрезультатно. Натомість я й досі ношу своє старе-нудне пальто, яке геть мені не пасує. Я в ньому ще жирніша, ніж насправді. Я *знаю*, що ззаду воно занадто обтягує. Душу продала б за модну шкірянку, а оця її кудлата курточка — це взагалі щось!

Надін відгорнула комірець Магдиної обновки, щоби прочитати лейбл.

— Вау, «Вістлз»¹! — присвиснула вона.

Надін свою кофтину купила на Камдені², вона вже трохи покошталася і з плямами, але й досі їй дуже пасує. Їй усе пасує — вона ж така висока, тонка і струнка.

— Так, ну що, ви, двоє, ходімо вже — час купувати подарунки! — вигукнула я.

¹ «Вістлз», —Whistles, мережа магазинів одягу, заснована 1978 року, один із найпопулярніших жіночих брендів у Великобританії.

² Ринок Камден — The Camden, найбільший базар уживаних речей у Камден-Тауні неподалік Лондона. Четверте місце у рейтингу туристичних принад передмістя Лондона.

— То що, *справді* купити тобі пластилін, Еллі? — запитала Надін, беручи мене за руку.

Жаль, що я не з пластиліну... Я би тоді себе переліпила — розкатала би, щоб витягнутися і потоншати. Я би переробила куці товсті пальці на тонкі й наманікюрені, витягнула б шию і литки, розгладила б складки на животі, прибрала б зад... Перефарбувала би волосся на довге й русяве.

— Еллі, — штурхнула мене Надін, — про що це ти замріялася?

Ага, мрій, Еллі, мріяти не шкідливо...

— Я ще не знаю, чого хочу, — сказала я. — Давайте тут прогуляємося...

— Ага, ходімо у секцію м'яких іграшок, там такі милі ведмедики, — проспівала Маґда.

На честь Різдва у «Флаверфілдзі» зробили виставку співучих ведмедиків, усі квіти при-трусили штучним снігом, повдягали ляльок у зимові шубки, а найбільшого ведмедика перетворили на Різдвяного Ведмедедіда³ у червоному костюмі та з бородою. Під велетенською ялинкою громадилися подарунки, а замість звичних «Бананів у піжамах» та «Ведмежого пікніка» скрізь лунало «Дінь-ділень». І лунало, і лунало, і знову лунало...

³ У Англії на Різдво дітям приносить подарунки Різдвяний Дід — Father Christmas.

— Я коло тих клятих ведмедів майже годину стовбичила, коли була тут з Омлетиком, Маґдо! — вигукнула я. — Більше такого я не витримаю.

— Тобі ще пощастило, що Омлетик не танцює, — буркнула Надін. — Наташа щоразу дочекається, доки зберуться люди, а потім стає навшпиньки і робить па... Зроду не бачила такої гидоти.

— Та ви якісь старі занафталінені бабці! Я хочу поглянути на ведмедиків! — надула губки Маґда. — Я хочу ВЕДМЕДИКІВ!

— Маґдо, ти й сама, як той клятий ведмедик у цій новій курточці! Дивися, щоби тебе не переплутали з Ведмедедідом і не змусили співати «Рудольф, північний олень».

Але ми все ж поперлися за Маґдою до тих бісових ведмедів. Надін позіхала і роззиралася навкруги.

— Гей, а що там таке? Поверхом вище? — раптом спитала вона.

Вона дивилася кудись вгору повз фонтан і ялинку — на терасу під самою стелею. Я й собі пригледілася, короткозоро мружачись крізь заслабкі вже окуляри. Там справді юрмилася купа людей.

— Мабуть, вони зустрічають Різдвяного Діда. Справжнього, — припустила я.

— О, ти віриш у Різдвяного Діда, Еллі? Як це мило, — посміхнулася Магда, пританцьовуючи в такт мелодії.

— Краще вже перевдягнутий у червоне дядько, ніж ведмідь з динаміком у животі, — огризнулася я.

— То там всього лише старий-добрий Різдвяний Дід? — з сумнівом протягнула вона. — Якось там забагато дівчат нашого віку. Ціла купа.

Раптом нагорі спалахнуло яскраве світло — і дівчата згори збуджено запищали.

— То кіношники приїхали? — припустила Надін.

— Вау, якби ж то! — вигукнула Магда, обсмикуючи курточку і поправляючи волосся. — Ходімо глянемо самі.

Біля скляного ліфта юрмилося надто багато людей, тож ми пішли на велетенський ескалатор. Десь на півдорозі я нарешті навела фокус і розгледіла, що на площадці — сотні дівчат-підлітків і банери «Однокласника».

— Журнал «Однокласник», — протягнула Магда. — Це у них якась рекламна заварушка? Сподіваюся, роздають щось на шару. Ану не спіть, займайте чергу!

І вона побігла угору ескалатором, цокаючи моднучими підборами.

— Бігом, Еллі, — кинула Надін — і теж рвонула.